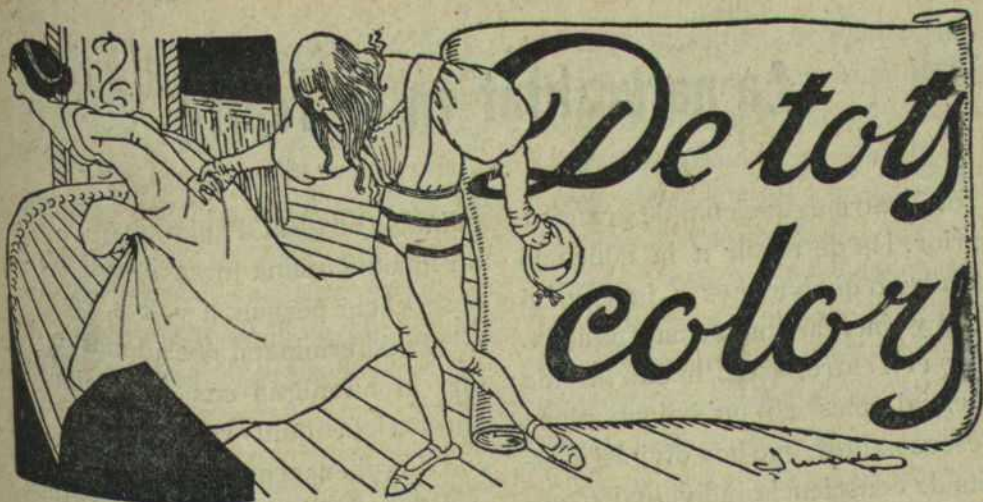

MONTSERRAT FAURA

Penúltim folletí de
DONCELL QUI
CERCA MULLER

Ab el número vinent
comensarà.

L'intrús
d'èxit extraordinari

La naturalitat en el Teatre

El Teatre es quelcom de gran, superior. Ha de tendir a la educació popular o quan menys a la emoció pura y sincera, una forma d'aquella. Dins el Teatre, aixís, hi cab la vida integral, mes ab un'ànima plena d'essencialitat, que boy divinisí's estats de consciencia individual o colectiva, sia exposantlos seriósament o retallantlos pel cantó irònich o bé pintantlos a faisó d'alegría hermosa.

Té l'actor, com a conseqüencia, la d'infondre esperit a les creacions de l'autor dramàtich. Mes ha de pensar sempre que, per lo mateix que son homes els que contemplen el seu treball, que viuen les passions o'ls sentiments qu'ell representa, ha d'ajorcar que conegui la procedencia real o ideal de les obres qu'executa. Les taules, més que rè's, serveixen com una mena de march perquè'l fruit de l'enginy d'un sacerdot de la bellesa, representador d'un moment característich, assoleixi una vigorositat de línies, una plasticetat que tant sols allà pot trobarse.

Un criteri ample, folgat, barreja d'instint y d'observació, ha de formar boy tot el seu bagatge. Instint, perquè ha de sentir intensament, assi-

milantse un estat d'ànim, joya, trista o rencunia, quina forsa inicial dú, y observació perquè, a voltes, en moments determinats, pot adonarse de que hi ha algún cas excepcional, patològich, qual representació li convingui encarnar.

Aixís, donchs, no es de fretura l'esmentar que la naturalitat, l'absencia d'ademans afectats, es la pedra de toç de l'actor. Representa escenes de la vida, tan greu y llisa en les seves manifestacions ordinaries o extraordinaries, y es precis indubtablement qu'estigui posseït, sens termes mitjos, de la importancia capdal de lo que simbolisa. Defugir la naturalitat, en un sentit o altre forsantla y escarrassarse en matar un treball qu'altrament potser resultaria admirable, escarrassarse en bratar els conceptes que l'autor desitjava a gratsient subratllar per assolir una finalitat expressiva. La naturalitat es lo senzill, l'element ordial de la emoció, lo ordinari, y'l rendirli culte d'amor, menys preuant lo llampant y efectista, es el punt vers hont han d'encaminar llurs passes els que aspiren a esser miralls hont puguin contemplarse'ls homes.

Totes les accions, sien les que

sien, tenen la seva estada en la vida. L'autor dramàtic, a força de treball y paciència, befat massa sovint, extrau d'ella les seves concepcions. Parlo, com ja's pot comprendre, dels qu'entenent l'art seriósament, dels que sospiren per la noblesa y enlairament de l'humanitat, no dels que frissen per satisfer baixes concupiscencies y que son tant sols marxants de porqueria embrutidora. D'aquets no hi ha que preocuparsen, emprò'ls altres, els que romanen capacitats d'un deure a complir, pouen de la vida, en ses diverses manifestacions, la essència de les obres llurs. De rahó es, allavors, qu'els intèrpretes de les creacions originals, més qu'en lo rimbombant, s'apoin y fonamentin en la vida, engendradora d'aquells personatges que s'han infantat en la imaginació, recullintlos de la realitat, y qu'ells son els encarregats d'adornarlos ab l'encís graciós del moment.

El moiment sobrí, joguinós o auster, es el sublimador per excelencia de la comedia o el drama. Tant l'una com l'altre, prenent la cosa desde un punt de vista general, deuen als moiments un bossí, y no petit, de la gloria qu'arribin a conquerir. La sublimació de l'art dramàtica, branca remarcable de la bellesa, es treva en que l'acció de les obres sia

normal, seguida, ab tendència especial, y a qu'els moiments dels que les encarnin, donantlosi foch d'entussiasme, desvetllin la visió de lo qu'es proposà'l que, per mercé de l'altíssima divinitat, s'ha tornat ensenyador dels seus germans del mon.

Vetaquí qu'el millor actor, el que pot aspirar a l'homenatge públich, es el qui sab representar ab senzillesa, fugint els rebuscaments. Es aquell que, entrant dins l'ànima del personatge, treta a llum en un'hora de fogositat, li dona un escalf de vida aital que a l'ensemps, fent riure o plorar, porti una exclamació a la boca dels qu'embadalits el guaiten y diguin, sens aclucar les parpelles, que ab aquell han fet coneixensa o que no trobin estrany que n'hi fassin un jorn. Car es alló tant natural, enrraona'l que representa tant sens heure esment de que representa, ab tanta ànima y convicció, que fà que 'ns comprenem subjugats, lligats, ab una esgarrifansa que'ns trontolla'ls nervis.

Això es el goig estètic. Veure quelcom de la vida, representat ab sinceritat escaienta, es una font abundosa hont les ànimes dels vulgars, ab la dolça companyia dels més superiors, poden amplemment sadollar llurs cors d'unes exquisideses qu'els transporten, esperonantlos a rumiar o somniar delitosament.

Plaume afirmar qu'el Teatre, sens l'esfors de l'actor, no adquireix el sèti d'honor que li pertoca. La seva tasca de conductor de multituds, per ningú escatida, resta a realisar, devé un mite indigne. Son tant sols els actors, donant vida als personatjes, fent que tinguin sanch y que vibrin a l'esclat de modalitats contra posades, els qu'escampen una llevar a granar. La escola de costums, nom que s'ha aplicat a lo que's lloch d'esbargiment y d'estudi, assoleix el dictat més sobressortint y acompleteix la seva missió quan un autor, copiant o exalsant la realitat, té a les seves ordres un actor qu'enrraona en contes de declamar, que crida en contes de baladrejar y que, més qu'un ninot o caricatna, es un home representatiu de la especie y com llissó o aspiració pels altres.

ANFÓS SANS Y ROSSELL.

CORREU DE PARIS

En tant que París s'apressa a veure a *Le Renaissance Le viel homme* de que ja vos parlí en el passat número, jo obehint tant a la meva tafaneria com a la meva obligació, vaig volguer assistir a la representació d'una obra que la prempsa rebé ab fredor y que, malgrat y això, veig se sosté en el cartell.

Es *Madame L'Almirale*, comedia en tres actes de Antony Mars y Henry Lyon

que s'està representant en el teatre de la rue Monsigny Bouffes-Parisiens hont trevallà la renomada Cora Laparcerie.

Vaig restar un bon xich admirat de que obra tant vulgarota y bufa obtingués èxit tal, o bé, se mantingués al cartell durant una quinzena o més de dies. Emprò després rumiant he arribat a una conclusió que'm permet creure que quan una obra artística està dintre una corrent acceptada y sancionada, té un públich, callat y sornaguer, que sens protestes ni aplaudiments va fent la seva, y es va imponent ab l'irrecusable forsa de la taquilla.

Una obra es l'èxit dels intellectuals y la gent de gust y cultura? donchs el públich callat y que fa la seva no protegirà l'obra aquella. Una obra es adotzenada, ningú que s'ocupi de coses d'art ne fa cas?... donchs el públich sornaguer, que omplirà una sala y la deixarà freda sense aplausos ni xiulets, protegirà la taquilla. Y en aquesta obra sabeu què hi haurà? Hi haurà condensada la tradició teatral d'aquell poble vestida de novetat y prou... y res més... Y ab aquest sol element tindrà públich.

Jo'm recordo, al escriureus aquesta lletra d'avuy, que l'ixart en sos temps ja havia fet remarcar l'estranya paradoxa de que anava plè el *gènero chico*, consistent en que en ell, ab gran èxit, s'hi feya sempre broma del *cesante* y la miseria, terribles plagues socials que més deurién moure l'esperit a compassió que a joya.

Donchs bé, cosa semblant passa a Fransa. Aquí lo que's fa en el *gènero chico* ab la miseria y el cesant, se reproduceix ab el marit burlat per la dòna. L'adulteri a París, es d'èxit segur però cal, per això, que'l marit n'ixi ben enganyat o ben mal parat. Si'l marit ho sab drama, però si no ho sab o si ho sab y no ho pot evitar, broma y vinga broma

car les *bourgeois* feràn rialles grasses; y les *bourgeois* se canbiaràn miradetes maliciosos com dientse «ah, si jo'm trobés en el lloch del galant, ja'm mouria millor que ell, ja».

Per això, per aquest entusiasme per l'adulteri en el teatre, se produeixen a París obres tals com *Madame L'Almirale* y altres. Y remarquen que *Madame L'Almirale*, que vos vull resumir ab breus paraules, es una obra que té per final l'adulteri, constant y justificat y fins protegit per l'adquiecença marital.

L'almirall Lluís, fa dos anys que navega y ningú'n sab rès. La seva dona Claudina no més ha viscut ab ell matrimonialment durant sis mesos. Ara està tota llangorosa y decandida. Dos amichs intims de la casa, un metge y un galant dandy, revoltejen al entorn de Claudina cercant el moment de cremarse les ales emprò ella es honesta y resisteix. En tant reb una lletra de fora per la qual sab que'l seu marit de solter havia tingut un fill que anava pujant al costat del didot y qu'ara, aquest no rebent la pensió mensual, l'envia a la llar paterna. Gran satisfacció en Claudina. El bebé la distraurà del seu viudatge, però resulta que'l bebé es un ganassa de vinticinch anys apajesat, fort y fornit, que's diu Ferràn. Aixís que la seva madrastra el veu, ay que tinch, ay que no tinch. Y ell lo mateix.

Claudina'l reté y en fa un home de món. Ben aviat el fort Ferràn consum les seves energies en l'inestingible flam de les més assenyalades demi-mondaines. Cosa que deixondeix la gelosia de Claudina fins y a tant que un jorn, ab dos, cauhen en brassos l'un de l'altra. Incest y adulteri, tot d'una pessa. Y gran satisfacció també'n l'auditori.

Però vetaquí, que desde aquest moment, ja es d'esperar que l'Almirant tornarà de les seves excursions pel mar

glacial. Y efectivament no hi hauria comedia si no passés aixís.

Y ja tenim l'almirant davant d'aquell incest y adulteri, però vetaquí que resulta que en Ferràn no es fill del l'Almirant sino protegit (ja no hi ha incest) y que l'Almirant, del seu llarch sejour per per les mars glacials, bé gelat y no està de filis pera sostenir ab la seva muller les converses d'abans. Per lo tant, veurà fins ab gust la presencia a casa seva d'aquell substitut, a qui estima y que *viene á llenar un vacío*, com diuhen els castellans.

LOGE.

Pàgines festives

El calvari dels nostres Autors

Mentres no se'ns demostrí lo contrari ab estadístiques autèntiques y recents, tenim el dret de afirmar ab lletres de motllo, y de les més grosses, groixudes y amples, que dedicarse a autor dramàtic o la nostra terra equival a inmolat el pervindre en l'altar no massa sugestiú de la miseria y de la desconsideració.

Perqué un autor, si no es sortat en la Loteria o en heredar d'un parent rich, may de la vida, per obres qu'escriguí y per èxit que obtinguí, conseguirà fincar-se o cobrar pensions de censos o rèdits de debitoris o tallar cupons del Estat com el reste de mortals que deixantse de muses y de cabories esploten la *prosa de la vida* en les variades formes en que's manifesta a la nostra activitat.

Es una veritat que convindria elevar á la categoria de axioma que qualsevol tenda, per modesta que sigui en ornamentació y per correnta que resulti la mercaderia qu'espedeixí, dona molt més al seu amo que'l conjunt de obres a un autor nostre per molt aplaudit, comentat y festejat que s'hagi vist.

Y aquest fet que tant en disfavor parla de la cultura ambient, prové, al nostre modo d'entendre, del concepte material y groller que'ns havem forjat del mot «treball»; a la nostre terra, pera dir treballador a un home, volem que d'un cap de dia a l'altre suhi y's mogui, y vagi y vingui y torni y cridi y gesticuli y si, de tant en tant, tregina un pès capàs d'estenuarlo encara millor que millor; partint d'aquest criteri un picapedrer serà un: «infatigable treballador» y un poeta no passa de la categoria de «somnia truites qu'aspira a viure ab l'esquena dreta explotant l'ingenuitat de les fembres romàntiques y dels homes fembres...»

Un amich ens digué una frase que pinta gráficamente aquesta crisi econòmica dels nostres autors: —Llàstima que no puguin despatxar les obres darrera un taulell embolicades ab paperines de adroguer y pesades ab balances de forner». Si algunes de les obres teatrals catalanes fos possible reduirles a mercaderia que's prestés a ser despatxada en la forma descrita pel nostre amich, no dubtem que a hores d'ara els seus autors podrien permetres el luxe de deixar diners a un tant per cent, imi-

tant a tants y tants tenders que per Barcelona pululen.

¿Y per ventura els autors dramàtics disfruten d'alguna ventatge o proeminencia social sobre les demés professions que si bé no els hi endolceix del tot, quant menos fa que puguin soportar ab resignació la mesquinesa ab que'ls seus conciutadans retribueixen la seva labor? Anem a pams; si aneu a comprar a una tenda y enloch d'entregarvos genero de lley no l'endosen averiat, tot lo més que fareu serà desconfiar del amo en un altre ocasió, y si nareu el fet a les amistats somriuran ironicamente tot aconsellantvos: «Ja se sab que'l mon es dels vius y que no val a badar y que negoci es negoci...» y acabaràn per motejarvos de tonto y celebrar la llestesa del comerciant trapella... En cambi, si assistiu a la representació de una obra que, sigui pel motiu que's vulgui, no us ha entretingut o enternit a mesura dels vostres desitjos, sortireu del teatre malehint del autor, jurant y perjurant no tornar a veure cap altra comedia deguda a la seva ploma y aconsellereu als amichs que fassin lo mateix y aquets farán cas de la vostra opinió; y si a mà bé el dia que'l pobre dramàturch se creuhi pel vostre camí, l'obsequiareu ab una mirada plena de rencunia y un «ximplet més que ximplet» donat en tó lo suficienment alt pera que'l pugui sentir y lo suficienment baix pera salvar les vostres apariencies de persona educada.

Es evident qu'un advocat o un arquitecte, acontentant a la clientela ja s'ha assegurat el benestar per tota la vida; en canvi un autor, pera fer la viu-viu, necessita captarse les simpaties del Empresari; admirar als còmichs d'abdós sexes y la Cort de pretendents, amichs y parents que'ls rodeja; ser amable y gastar brometes y de tant en tant repartir puros a tots els empleats del teatre; saber domar als crítichs, — que es tasca més pesada y exposada que domar a tota una colecció de feres, — fer equilibris ab les personalitats de tots els partits polítichs, turnants o pera turnar, consagrats o pera consagrar, y finalment, *agradar al públich*.

Si un metje consegueix salvar o curar al pacient que ha sigut confiat a la seva pericia, a més d'embutxarse una respectable suma, se veu celebrat y cantat per tothom: donchs

bé, suposant que una obra logri obtenir «un èxit de públich» li manca encara el pase-regi de la crítica; es dir que, a semblansa de un ser humà, les obres teatrals pera ser cristianes perfectes deuen ser *batejades* pel públich y *confirmades* per la crítica. Y l'obra batejada però no confirmada, o viceversa, no es *catòlica*, es a dir: l'Empresa se veu precisada a retirar-la dels cartells a correuita.

Si a n'el quadro qu'hem pintat li posem un march dient que'ls nostres autors se veuen precisats a lluitar ab l'abús de traduccions y ben sovint obligats a tractar ab homes desconsiderats y grollers de mena com... (ja estem entesos!) el nostre amable llegidor s'haurà format una idea justa del calvari que, per una misera recompensa, volem que segueixin els nostres autors.

ALEGRIA

ROMEA

L'intrús, comedia en tres actes per Tristany Bernad. Traducció catalana de «Le danseur inconnu», per Carles Capdevila.

L'enginy, la gracia, la ironia, de un humorista de forsa; combinantse ab la trassa, la habilitat, la mestria escènica

de un comediògraf de primera, han donat fruyt en aquesta producció, una de les més celebrades y ab més entusiasme aplaudides pel públich, de les estrenades aquets darrers anys.

L'intrús ha obtingut, donchs, un grandió èxit arreu ahont s'ha representat; y aquest fervor de tots els públichs davant

l'esquisida flor d'enginy, nosaltres el trobem ben justificat y merescut.

Perque *L'intrús* es una bona comedia y es una comedia bona. Bona comedia, porque partint de la solidesa de la concepció, la construcció hi es feta tant sabiament —passi'l mot,— ab un tal equilibri ponderació y justíssim coneixement dels valors escènics que may desentona ni s'esllangueix ni, en el constant anguilejar de la comedia al sainet, deixa un moment de constituir un veritable model de alta comedia, a trossos irònica, de vegades sentimental, algún cop enjogassada, però sempre dintre la correcció y el bon gust literari; may flensantse a fàcils concessions al mal gust que, si bé son d'efecte segur davant de determinades persones, sovint comprometen el bon nom dels autors que, —mal aconsellats o sobrerament ambiciosos,—s hi arrisequen y oleguen...

Dèiem que *L'intrús* es, també, una comedia bona. Perque may la ironia de l'autor fereix coses estimables y fonamentals. La ironia de *L'intrús* consisteix més aviat, en una aguda y subtil comprensió de les febleses humanes que s'hi subratllen, no ab furia ni veri, sinó extenenthi, misericordiosament, el vel de una somrisenta pietat. L'autor, home de món, bonhomí, esperit selecte y culte, somriu ab indulgència, llarch a llarch de les escenes de l'obra... Y aquest esperitual somriure se'ns encomana y heusaquí el secret de la simpatia ab que seguim les aventures del protagonista de la nova comedia...

«*Le danseur inconnu*» ha estat rebut, a Barcelona, ab veritable afecte. Ho fem constar ab goig, ja que aixó ens acredita de tenir suficient preparació pera gosar de certes obres del Teatre modern que, si bé no arreu de Espanya, troben al menys, entre nosaltres, ambient propici.

La mala impressió, la mala passada

que va jugarnos la empresa del Teatre Romea posant en escena aquelles lamentabilíssimes *Pressons d'infants*, resta compensada ab el goig que'ns ha proporcionat donantnos a conèixer «*Le danseur inconnu*». Alló era dolent de confiança y digne de xiulades a la desbandada. *L'intrús* es, en cambi, una veritable joia literaria y's mereix, de sobres, les ovacions ab que la premiá el públich desde la nit de l'estrena.

En Carles Capdevila, traductor, ens ha demostrat una vegada més ser un literat de conciencia. El seu treball es pulcre y conserva tota les belleses de l'original diàlech de la obra.

També es digne d'elogi la presentació y interpretació de *L'intrús*. La Emilia Baró, feta aquella extraordinaria actriu, ductilíssima, de sempre. La secundaren molt bé les senyores Fremont, Gotarredona, Roca, etc.

Entre els actors, en Carles Capdevila feu del protagonista una personal creació. En Barbosa, l'Aymerich, en Lapeira, en Pujol, en Bardem etc, contribuïren al gran èxit assolit per «*Le danseur inconnu*»

Ceguera, fantasia en un acte, per Apeles Mestres

Unes bellíssimes pàgines literaries, dutes a la escena per l'eminent poeta català. Hesaquí la impressió que *Ceguera* produhí als admiradors de l'Apeles Mestres, que èrem tot el públich. No cal dir, donchs, com se cridà a l'autor, el nom del qual fou festejadíssim.

Les senyores Baró y Gotarredona y en Ramón Tor, interpretaren la nova producció ab acert y bona voluntat.

PRINCIPAL

Durant la passada setmana no ha tingut lloc cap estrena en aquest teatre.

Han seguit ab èxit creixent les representacions del quadro dramàtic del senyor Vallmitjana *Els Zin calós* (Els Gitanos) de qual estrena ja donàrem compte en nostre número anterior.

Sembla que a no tardar molt s'estrenarà una altra obra del senyor Franqueza que dú per títol *La pesca dels agostins*.

AGRUPACIONS Y SOCIETATS

— Foch Nou. — Associació dels chors Clavé. — Aquesta novella agrupació posà en escena el preciós drama *Sol solet*. Aquestos joves feren supremes esforços per no caure y ho conseguiren, mercès a la bona interpretació de la senyoreta Torradella y els senyors Lladó, Monserrat y Vinadé. Els demés, senyoreta Viura y senyors Bellera, Ageil, Claramunt y Royo arrodoniren el conjunt; de la pessa *Sebas al cap* no val la pena de parlarne. Els desitjém bon acert al escullir les produccions, puig hi ha bon repertori pera lluhir-se actors y actrius.

— Ateneu Obrer del Districte II. — Obra de difícil interpretació *Els picarols*, publicada per DE TOTS COLORS, obtingué bona interpretació en totalitat; en Boquet donà força intensitat dramàtica a tota l'obra, particularment en el final del primer acte, que ho feu com consumat actor. També mereix calurós elogi el senyor Compte que feu la primera sortida mercedora d'un aplaudiment que no exclatà; més hi han detalls, que encara que'l públich no'ls premià acte seguit, impresionen. La senyoreta Durán, xamosa: ingenua: feta una actriu jova de primera categoria. Els senyors Grau y Fabregas sense fugir de càracter, aguantant ab fermesa les situacions més perilloses. El senyor Closes en el primer acte quelcóm baix de tó, més demostrant saberse bé'l paper. Acceptables les senyores Arquero y Papell, *L'heterna qüestió* del nostre amic Artís Balaguer molt aplaudida y ben interpretada per tots, felicitant al senyors Grau, Closes y Marxuach, com a la senyoreta Durán.

Per demà passat *Com les olives* den Boquet.

— Unió Familiar. — (Compte Assalt 26 pal.) Baix la direcció del senyor Guell (A.) s'hi representarà la xamosa comedia *L'endemà de bodes*, aquesta entitat pensa posar en escena obres de valua y del repertori mes escullit per lo que felicitem al senyor Guell director del elench.

— Circol de Ntra. Sra. de la Bonanova. — Baix la direcció del notable aficionat D. Joan Berenguer, representaren *Les aurenets* y *El seté no furtarás*, que obtingueren una interpretació correctíssima, per lo que pertany a la colocació de figures com per la execució donada pels senyors Amills, Barbé, Panyella, Boix, Fondevila, Anglada, Brú y noys Rovira, Sanchez y Antich.

Per diumenge están anunciades *Un cap de núvol*, *L'últim grahò* y *Ditxosos barrets* a benefici del sub-director senyor Amills.

Aviat comensaràn els ensaigs de l'obra de Teatre Intím *Cap al cim* posada en escena ab tota propietat, chors, decorat nou, electricitat, y sots la direcció del senyor Berenguer.

— Teatre Apol. — (Can Tunis) L'elench dirigit pels senyors Cuyás y Luna representà les obretes catalanes *Un poca solta* y *Per una capa* den Graells. En l'execució hem d'esmentar els noms de les senyoretas Laher y Hernandez y joves Luna, Cuyás y Armadá. La gent rigué de veres y els aplausos no s'escatimaren.

— Ateneu del Districte VII. — Pel quadro d'aficionats de l'Agrupació Artística, sigui representat el prop passat dissapte l'obra d'en Ferrer y Codina *Un manresà del any vuit*, tractantse d'aficionats que comensan, es de notar la bona voluntat que posaren tots ells en el desempenyo dels seus respectius papers, distingintse per sa acertada interpretació la senyoreta Mestres y el senyor Fabregat. Voluntariosos els senyors Vidal y Rojas quins demostraren haber estudiat ab bona fé el paper que'ls hi confiaren, bé els senyors Romaguera, Valls, Solá, Ros, Mira, Bonaventura y Bertrán, el senyor Boronat molt fora de càracter y massa fret. En resum s'hi notava manca d'ensaijos; de totes maneres confiém poderlos aplaudir en un altra obra de més bon gust y ab més armonia de conjunt.

—La Granota.—L'Agrupació primavera instal·lada en aquesta societat, representà el propi passat diumenge les obres *Juventut y Gent d'ara*. La primera anà fluixa per manca d'ensaiig, si bé s'hi lluiaren la senyoreta Persiba y senyora Guart, bé el senyor Carmay, el senyor Cumellas, bastant esmaperdut si bé tingué algun moment afortunat, el senyor Areny molt fluix, els senyors Veciana y Ventós, (que debutaven) bons encara que'ls recomanem més estudi. La segona anà molt bé per part de tots divertintse el públic.

El públic escandalós en excés. En estudi *La Tosca*.

L'actriu Antonia Ugas celebrarà diumenge a la vetlla sa funció de benefici ab l'hermosa producció del gran Iglesias *Poch nou*. Abans es representarà *El carro del vi* per l'agrupació Relleu, completant el programa 2 numeros més.

—Club Foment.—Ab un plé a vessar representà diumenge l'aplaudit quadro que actua en aquesta entitat *La mare*. La senyora Ugas en la protagonista ens va convencer puigs es de les vegades que més l'hem vista segura y en caracter sobre tot en lo darrer acte. En Forga en el «Manel» va aguantar el personatge en tota l'obra fent un final exacte y acertat. En Narcís Perbellini ens presentà un «Albert», tot d'una pessa subratllant les ironies y sátires, trayentne forsa partit. La senyoreta Virgili en el «Bailet» y la «senyora Amparo» digue d'aplausos, puigs s'identificà completament de tan distins personatges. La senyoreta Fernandez ens donà una bona modelo. En Perbellini (E.) «certat en el «Mestre» com aixís en Coll en l'«Isidro». En Faura y en Mestres correctes en els seus papers, completant el conjunt els joves A. Martí, J. Martí y en Valls. Els conjunts un xiquet fluixos, però ab tot escoltaren forts y merescuts aplaudiments cada final d'acte. Diumenge vinent a la vetlla, representació de teatre català antic ab les obres *A la lluna de Valencia y A pèl y repèl*.

GRACIA.—Centre Nacionalista Republicà. —Darrerament, el quadro dramàtic que dirigeix en Joseph Claramunt, ha posat en escena *Pluja de Fills*. En la execució compliren tots en general; no obstant debem fer menció

apart del senyor Nolla. La senyoreta Riera complagué al auditori, donant ferma vida al seu personatge. El senyor Claramunt el trobarem quelcòm violent en les escenas cómiques, a nostre entendre no son aquells els papers més indicats per ell. En Xaus, bé a estones y en Claramunt (Joan,) massa cridaner. Els demés discretissims. El senyor Traspunt... divorciat del llibre y fent planxas a cada moment. Ho lamentem! La direcció y presentació, encertades.

—Centre Moral Instructiu.—El dia 22 se posaren en escena les obres dramàtiques en dos actes cada una: *Nativitat y La Resurrecció de Llatzer*, y la joguina en un acte *Lo diari ho porta*. En la interpretació de les dues primeres se veyà gran manca de intensitat dramàtica. A més, al senyor Director, sembla que el preocupa poch la col·locació de figures per quan s'els veu sempre apilotats, insegurs, frisosos... Cal confessar que ab aquest quadro de aficionats no's pot fer gran cosa de bó, però si el director volia imposarse, lograria mellors efectes, qu'es traduhirien, no ho dubil en incondicionals alabances per part del auditori. La pessa final sortí bastant arrodonida.

SANT MARTÍ.—A. O. Martinense.—La tarda del diumenge dia 22 l'Agrupament dramàtic «Juventut Ateneista del A. O. de Sant Andreu» que dirigeix en F. Turné, posà en escena el drama en tres actes *La barca nova*. Tant l'encertada direcció com la acurada presentació, interpretació y execució son dignes de tota lloansa per els estudiosos elements que constituïxen aqueix agrupament.

Apart de lo dit y sigui sempre pera el major esplendor de Talia, hem de fer alguna modesta observació: en primer lloch el conjunt de l'execució, pecà d'abusar un xich de la nota alta de la veu o siga donar cert relleu melodramàtic que al nostre entendre perjudicà les escenes culminants de l'obra.

També alguns intérpretes deurién moderar sa impetuositat, en particular el senyor Llach, qui apart d'això se portà molt bé.

Cooperaren en tant bella mostra de lo que pot (principalment en obra tan difícil) la voluntat y l'estudi els Sr. Travesset (A). Llach, Termes, Travesset J. y altres quals noms sen-

tim no recordar y las senyoretas Guardia, Bozo, Prats, Àlegret y Cassases.

Per fi de festa *La reina del cor*, del mateix autor, que havent assistit a la representació, fou cridat al fi de cada acte sentne sorollósament aplaudit.

—A. de Sant Lluís.—La secció lirich-dramàtica del Centre Social del Poble Nou posà en escena en l'hostatge de aquest Ateneu *Los Pastoret nous*, lletra del senyor Albañell, música den Carreras Casals. La nombrosa concurrència que omplenava el local aplaudí als senyors Plà, Vilà, Riera, Grabulosa, Noguera y altres.

Finalisà la funció ab la comedieta *Joch de prendas*, desempnyada pels senyor Rio, Vilaseca, Constança, Grabulosa, Plà, Miralles y Barceló.

SARRIÀ. — Joventut Tradicionalista. El diumenge, dia 22, se representà'l maanífich drama den Folch y Torres Reixes enfora per la companyia que dirigeix el senyor Casals, el qual interpretà el paper de «Sebastià» d'una manera acabada, puig el tipo encaixa perfectament a les seves facultats. També se distingiren els senyors Plà en el «Llorensó» y Vilà en el «Onofre». La senyoreta Mercader va obtenir merescuts aplaudiments en l'«Esperançeta»; y la senyoreta Roca, si bé va agradarnos, compremem que el paper de «Mariangela» es massa fort per ella, puig no li dongué tota la expresió y energia que'l personatge requereix. Després se posà en escena'l quadro *Los tres toms* ab un conjunt arrodonit del tot.

—Centre Sarrianés.—El mateix dia, la companyia que dirigeix el senyor Trujols va representar la comedia un *Joch de cartes o memorialistes ab lletra menuda*, ab una execució esmerada per part de la senyoreta Boso y el senyors Ferrer, Xatart, Torrens y Grau.

Avans posaren un drama castellà de lo més antiquat.

—Institut de Sant Joseph.—Se coneix que en aquest Centre hi ha algú que s'ha erigit en dictador, puig no fent cas del director d'escena senyor Joseph Ferrer, el diumeng se posà en escena la traducció castellana *Los dos sargentos franceses*, en lloch de la catalana; ab supresió de les dames.

Per això el senyor Ferrer va negarse a dirigir l'obra y a pendrehi part, puig no vol autorisar ab el seu concurs aquesta postergació del català y que's perpetrin veraders atentats artístichs; y trobem molt estrany que'l senyor Sostres se prestés a dirigir la funció y a amparar els desacerts de que'ns queixem; el qual, un cop acabat el drama, va representar ab molta gracia el monòlech *Un bon home*.

POBLE NOU.—El quadro dramàtic del Ateneu Democràtic Regionalista ha rebut una forta sotregada ab la pèrdua del que fou son director artístic en Felip Fortuny (que en pau descansi) qu'era al ensemps president de dit Ateneu.

La mort ha sigut molt sentida, car a més de possehir una gran cultura artística, era una persona de grans prendas morals, lo que feya que fos apreciat per tothom qui'l coneixia.

Rebin la seva familia, l'Ateneu, y el quadro dramàtic, el nostre pèsam.

—Societat La Alianza.—En la nit del diumenge prop-passat tingué lloch en aquesta Societat la representació de la comedia *La cambra* per la companyia del teatre Principal. L'obra fou ben jugada per les senyores Xirgu, Parreño, Baró, Pujol y els senyors Goula, Capdevila, Santolaria y Sirvent.

Per fi de festa posaren *Un pis al Ensanche*, en quina obra tots els que hi prenen part que eren la senyora Parreño y senyors Goula, Santolaria y Capdevila no sabien lo que's deyen. Se coneixia de lluny que havien posat aquesta obra a corre-cuyta.

Senyors professionals, el públic de L'Alianza no's mereixia tan mala execució.

Dels nostres Corresponsals

LLINAS.—Diumenge degué tenir lloch una funció teatral a càrrech de la «Agrupació Grechs-Grochs», posant en escena *El secret de la nevada* y *Extrems que's toquen*.

CANONJA.—En el teatre Principal d'aquesta població la nit del divendres se posà en escena l'obra den Pitarrà *La Dida*, interpretantla felisment les senyoretas Bassedes, Nuvíach, Galtés y senyors Benet, Riba, Vila, Blanchart y Lloncs.

Al final foren molt aplaudits.

SEU D'URGELL. — Cassino Principal. — Reformada la companyia ab l'entrada de nous elements, el diumenge dia 8 va representar *El místic*, y donant proves d'imparcialitat hem de confessar que anà molt millor que'l dia que feren *El contramestre*, sens que això vulga dir que anés bé. Feren un bon treball les senyores Alentorn y Pallarés; dels demés actors, alguns passables, altres malament. L'apuntador continuà sentintse més que'ls actors.

El dia 20, festa de Sant Sebastià, posaren en essena les pesses *Tres que'n fan quatre* y *Sense argument*, sabentse millor els papers y no sentintse tant l'apuntador.

Nota. — Hem sabut que el senyor Banús se ha molestat per les nostres resenyes, per lo que hem de dirli que si no volia que se'l censurés, podia haver posat en escena obres ben ensajades, y si no podien posar obres de tanta força com les que *han fet*, podien buscarne de més senzilles. Així es que nosaltres, seguint la tasca que ens hem imposat, si fa una obra bé l'aplaudirem y si la fa malament el censurarem. Per lo demés, y encara que li pesi, ell mateix ens dona la rahó ab el programa de la funció deahir, que diu: *dichas obras han sido ensayadas con mucho interés, encargándose de la dirección la señorita Pallarés, y ab el pregó que també varen fer dihent: que farien tres obres ben ensajadas.*

VILAFRANCA DEL PANADES. — La companyia dramàtica en la qual figuren el primer actor jove Joan Santacana, el primer actor de caràcter Gastón A. Mantua y la primera actriu Mercé Ferrer, va donar, diumenge passat, en el «Centre de la Unió» una selectíssima representació de les obres *El pati blau* den Santiago Rusiñol y *Flors y violes* den Pompeu Crehuet.

En les dugues obres hi fou ovacionada la companyia que es de les més arrodonides que hem aplaudit. Sobretot en *Flors y violes* s'hi lluien extraordinariament. En Mantua, en «Don Joseph» feu una fresca y riallera creació del personatge. Igual pot dirse den Ferrer, que interpretà el «Don Joan». En Casanovas, en «Don Joaquim», molt a tó, molt just sempre.

Mereix menció especial en Santacana que's veu que ha fet den «Rafel» un concientsut estudi. El presenta ab acertada caracterisació y el diu ab tanta gracia, que sovint el públich reya estrepitosament els seus gestes expressius, però may apallassats. En Torrents, en el «Ramón», delicat, plé de matissos... y les senyores Forrer, Castejon y Fornés, portantse en totes les obres com actrius de conciençia...

En resum: una festa que deixà tant bon recort entre els assistents que, segons se deya aquella mateixa nit, es probable que, ben

aviat, poguem tornar a aplaudir aquesta companyia.

Ho celebrariem.

IGUALADA. — Aterreu Igualadí. — Diumenge s'inaugurà la segona temporada de la companyia Roura, y la veritat, y en honor de la imparcialitat, hem de dir que entrarem ab bon peu en ella.

Les obres triades foren *Lo Nuvi* que sortí ajustat, y que fou forsa aplaudit y *La Verge boja*, obra esperada ab ansia pel nostre públich per lo que d'ella s'havia parlat.

L'execució bastant brillant. Cal felicitar als Srs. Mer, Bello, Furquet y Roura y a les senyores Marsal y Morera ab els papers de «Fanny» y «Diana», que arribaren a una altura envejable, sentse aplaudir forsa.

Ee el teatre hi convindria calefacció, puig son moltes les persones que's deixen de anar-hi pel fret intens que's sent y per altra banda els que hi van sembla que expresament els hi vinguin accesos de totes en els moments més culminants de l'obra.

ESPARRAGUERA. — Teatre Nou. — En aquest teatre diumenge a la tarda se representà el sàinet en un acte *Estanch, ciencia y art*, per la companyia antiga, cooperant l'aficionada de Olesa donya Madrona Alabedra, que ho feu bastant malament. El conjunt resultà pesat pel públich.

GIRONA. — Coliseu Imperial. — El dia 19 a la nit, la societat obrera «Arte Fabril», va organitzar, ab la cooperació de varis elements, una funció pera recaudar fondos per socorre als obrers que se troven sense treball, se posà en escena un drama castellà, y per fi de festa *La sabateta al balcó*, treballanthi l'hermosa actriu en miniatura Marfa Vagué, que com de costum, va fer les delícies del poch públich que s'havia congregat en el coliseu.

— Centre Moral. — Posaren en escena el dia 22 a la tarda, el drama *Les aurenates* y la humorada en un acte d'en Pau Rosés, *Blanch y negre*.

— La Amistat. — El dia 22 a la tarda va fer el seu debut la companyia infantil que dirigeix el senyor Rubió. Varen posar en escena la comedia en un acte d'en Joseph Ponsa *La gloria a casa* y el sàinet *Entra'l menescal y'l metje*.

La agrupació «Foch Nou» té en estudi la preciosa comedia del malaguanyat Coca y Vallmajor, *Gent d'ara* qual representació, segons indicis, se farà el dia 29 del corrent.

BADALONA. — Centre de Ntra. Sra. de Montserrat. — La agrupació dramàtica d'aquesta entitat ab la cooperació del jove primer actor badaloní en Joaquim Casas, posà en escena el diumenge passat, *El pati blau* y *L'alegria que passa*.

En la primera se distingi com sempre en el paper de «Jacinto» el senyor Casas, sempre just y atyent; en Pontcuberta no va convèncens, y la veritat cal confesarho, feya massa broma y recalava ab massa tò les paraules castellanisades del diàlech fent esclatar sovint la rialla al públich desconcertant moltes escenes; y es llàstima puig aquest senyor podria ferho bé; en Puig en el «Metje», va agradarnos d'alló més, molt bé; la senyoreta Arasa en la mare també; la Vallvé justa en tots els detalls, però devem advertirli que al baixar els graons de la casa ho feya ab massa delit; la Balestroni bé. El final de l'obra desencaxat degut a la poca seguretat del cant de les noyes.

En la segona acertat el senyor Casas en el pallasso; bé els senyors Pontcuberta, Prat, Minguella y Roselló. La senyoreta Vallvé'ns feu una «Zaira» deliciosa; el cantabil va agradarnos forsa, veu modelada, bona expressió y sentiment.

La senyora Balestroni bé. La presentació cuidadosa. La part musical y el chor de noys bé, el chor de homes regular.

El públich que omplia per complert la sala aplaudí tots els finals d'acies y fins durant el curs d'ells.

Rebin els senyors Leopold Botey y F. Soler Badia, directors de orquesta y part artística respectivament la nostra més coral enhorabona.

—Teatre Zorrilla.—El divendres prop-passat a la tarda, la companyia del Teatre Principal de Barcelona va presentarnos ab molta justesa *La Cambrera* y *En Pau de les calses curtes* del afamat y distingit traductor senyor Franqueza, aquesta última aumentada y corregida ab el vals dels petons de *El Conde de Luxemburgo* ab lletra catalana. El senyor Aulés pot pendren nota.

SABADELL.—Teatre Principal.—Ha deixat d'actuarhi la companyia Vilallonga. L'última obra catalana que representà fou la comedia *Gent d'ara*.

—Centre Sabadellés (Gelats).—L'agrupació Tutau representà la comedia *El joch dels disbarats* que feu riure molt a la nombrosa concurrència per part dels joves que la desempenyaren.

VILANOVA Y GELTRÚ.—Orfeo Vilanovi.—Sorollós èxit assolí'l quadro simfònic *Agna Maria* original d'en Joan Tomàs Biscamps y musicat pel mestre Amadeu Cristià.

Son autor a qui ja coneixiem com a poeta, ha demostrat en el seu primer assaig teatral possehir remarcables condicions pel conreu de l'escena lirica, escrivint un llibret curullat de poesia y de situacions musicables; que ha sabut aprofitar el notable compositor Sr. Cristià delètantnos ab una inspiradíssima partitura apomellada de bellesa y matisos, identifi-

cantse ab el pensament del llibre y subjugant al auditori qui al finalisar el quadro demanava ab insistència als autors entre xardorosos aplaudiments.

L'interpretació a càrrech dels solistes y massa choral del «Orfeo» sortí molt arrodonida, obtenint tots merescuts aplausos especialment la senyoreta Oliveras y el senyor Martí. S'estrenà una bonica decoració dels senyors Ferrer y Cubeñas que fou aplaudida.

Van ab el present número 32 pàgines de la magnífica obra

DONCELL QUI CERCA MULLER

Aixís ne seguim divent 16 als nostres lectors. Farem les paus ab el número vinent, en que acabarà de publicarse cobertes y tot) la producció den Gual.

En el qual comensarem a repartir, també, l'èxit mundial den Tristany Bernard

L'INTRÚS

traducció catalana den Carles Capdevila.

L'INTRÚS

es l'èxit actual del Teatre Romea ahont s'hi representa cada dia entre formidables ovacions y davant de un públich selectíssim.

Tenim en preparació, ademés,

L'AMOR VETLLA

y la nova producció den Joseph Burgas

OMBRES DE AMOR

Creyem que els nostres amichs ens

agrairàn els esforços que representen poder oferir aquets títols brillantíssims y de tanta actualitat, dintre el moviment teatral de la present temporada.

MONTSERRAT FAURA. — En poch temps ha conseguit aquesta actriu lloch senyaladíssim entre les primeres figures del Teatre Català. Y es que la Faura, estudiosa y intel·ligent y dotada de una bona voluntat inagotable, ha posat al servey de la seva carrera totes les esplèndides condicions de que està dotada. El triomf, donchs, ha coronat els seus esforços y avuy podem aplaudirla y admirarla en plenitud de facultats.

Es una de les poques actrius joves que no pateix de la malaltia coneguda ab el nom de «Horror a la característica» que estudiàvem en l'article de fons del número passat. Al contrari. La Faura, no sols les accepta ab gust les *característiques*, si nó que les fa dividament y se'n alaba. Trobem que, en aquest detall, demostra lo aixirida que es...

Siguin aquestes ratlles,—junt ab el retrat que publiquem,—testimoni de la admiració y afecte que'ns inspira la notabilíssima actriu Montserrat Faura.

Hem rebut de «L'Associació Wagneriana» el primer volum de la traducció catalana de la colossal obra de Wagner «L'Aucell del Nibelung». Com ja sabrà els nostres lectors, ha de constituir aquest primer volum el llibre de la portentosa obra «La Walkiria», traduïnt al català

y adaptat magistralment a la música per els senyors Pena y Zanné. Acompanya al text l'exposició temàtica musical de l'obra. Les prestigioses firmes que l'encapsen son garantia del valer intrínsec de l'esmentada traducció y adaptació, que deu esser una joia per tots els amants de la música Wagneriana.

Acompanyava al volum una fulla suscrita pels senyors Par y Vilaseca, president y secretari de l'esmentada Associació en la que's dona compte dels treballs fets pera publicar la partitura catalana de «L'anell del Nibelung». Topa al intentar tan lloable y patriòtica tasca «L'Associació Wagneriana» ab no poques dificultats quasi totes creades per les cases editores estrangeres que la obliguen a quedarse, pel cap baix, ab 300 partitures de cada una de les obres que constitueixen «La Tetralogia». Per aixó «L'Associació Wagneriana» obra una subscripció segons la qual a rahó de 100 ptes per suscriptor queda assegurada la reeixida, quantitat que no s'haurà de bestreure, sinó sols entregarla per fraccions de 25 ptes en el moment de rebre cada exemplar y devent mitjansar de l'una a l'altra, un temps mínim de 6 mesos; de manera que's donen dos anys de terme pera'l pagament complert. Mes L'Associació que no persegueix cap fi especulatiu se compromet en el cas de que la subscripció arribi a 250 a rebaxar 3 ptes. per partitura y si la subscripció fos més alta, més encara.

Nosaltres fem vots pera que aquesta colossal obra empresa de la publicació de les partitures catalanes de la Tetralogia, arribi a felis terme y recomanem a tots els amants de la música que procurin, cada hu a mida de ses forces, de contribuir a la formació de tant lloable monument que serà d'honra y profit per l'art y la cultura catalans.

El darrer número de *La escena catalana*,—que ja no es de Ignoscents, sinó d'aquells seriosos y reconcentrats,—segueix, ab oportunitat y gracia, fent justícia als mereixements de l'aprofitat administrador del Teatre Principal.

Ressenyant la estrena de *Els Zin-Calós* y qui sab si referintse a la «Questió Aulés», diu *La Escena Catalana*: «Lo que es **aquesta volta**, el públich pot estar content de que en Franqueza'ls hagi fet **una gitanada**.»

D'aixó se'n diu aludir ab trassa y parsimonia. Qui tingui cua de palla, que s'encengui; que nosaltres badàvem. Y l'Aulés y en Franqueza ja saben de què và, tal com se demostrava en la carta publicada per DE TOTS COLORS...

En la secció de «Teatres», segueix tenint vot y veu *La Escena Catalana*. Vegis lo que opina: «...s'ha reproduït *La taca de cafè*, *La Cambrera*, *Tot ha anat bé...* es un noy y *L'hostal de la llebra*.

«**Aixó es lo que convé, forses novetats.**»

Ens agrada la concissió, la sobrietat, la frugalitat, de *La Escena catalana*! Ella, ab poques paraules, diu tant com nosaltres ab una pila d'articles divagadors! La felicitem y ens felicitem, hoy esperant que tant sanitoses y laudables campanyes continuïn, en bé del Teatre Català.

Sobretot ara que'ns trobem amenasats per una nova estrena de l'autor del *Tot ha anat bé y no pago*. Y una estrena d'aquestes, ja sabem que vol dir cinquanta representacions seguides de l'esperpento, ab lletres elèctriques a la porta del Principal y consegüent ausència dels cartells de la casa de tota obra catalana que valgui la pena de ser vista y aplaudida per un públich que s'estimi y respecti...

Promet constituir una veritable solemnitat artística la inauguració del *Teatre de infants* que's prepara per la tarda del dimecres vinent, a Romea.

S'hi estrenaràn dugues obres. *El titella pròdich*, comedia de putxinell-lis, per en Santiago Rusiñol y *En Jordi Flama*, fantasia de l'Adrià Gual.

Ja'n parlarem ab la atenció y detenció que's mereixi.

L'Orfeó Gracienc, el dia 21 del corrent obsequià als seus socis protectors ab un concert extraordinari, en el Teatre del Bosch, vegetant aquest espayós teatre enextrem concorregut, no esca-ssejanthi els aplaudiments; ja que el programa era escullit, y l'Orfeó se portà dignament.

Entre les obres que cantaren cridà la atenció *La nit de Nadal* del mestre Lamotte que fou interpretada ab una exquisidesa que diu molt en favor de'ls orfeonistes y en particular del intel·ligent mestre Balcells qu'ha sapigut posar el Orfeó Gracienc a la altura dels més importants.

Dissapte de la passada setmana va morir, víctima de ràpida malaltia, el qui fou pare del actual Representant de la Societat d'Autors, D. Felix Iglesias Badia.

DE TOTS COLORS, envia a D. Félix Iglesias y familia la més sincera manifestació de condol y els acompanya en el dolor que'ls acora.

AVIS D'ADMINISTRACIO

Havent comensat el primer trimestre de l'any corrent, fem avinent als nostres subscriptors de

fòra que's serveixin posarse al corrent de sos respectius pagos en la forma acostumada a fi de continuar rebent la revista sense interrupció.

Aquest divendres s'estrena, en el mateix teatre, *La forsa del passat*, drama en tres actes original de la aplaudida autora de *Isolats* senyoreta Palmira Ventós (Felip, Palma). Segueix anunciantse *La bona esperança* (arranjament de Agulló y Jordà) y *El fieltro*, per Santiago Rusiñol.

Per molt aviat està anunciada, al Teatre Romea, la traducció de *Falstaff*, que ha fet en Joseph Carner.

Aquesta representació correspondrà a la segona de les vetllades que celebra la novella «Associació pera'l foment de l'art dramàtic»

CORRESPONDENCIA

V. M.: J. F.: D. D.: S. F. P.: P. C.: Ll. de G. S. S.: Vallesantoni.: J. Q. M.: E. C.: Agraint la bona voluntat de vostés, no podem publicar lo que'ns envien. A. B.: Les vuit primeres pàgines a que's refereix, seràn publicades al final de la obra.

J. M.: C. M.: Els versos que de vostés hem rebut, si bé forsa correctes, no acaben de satisfernos. Poden enviar alguna altra cosa y procurarem complaurels. J. D.: Es molt fort y un xich perillós. M. P. B.: L'article de vosté, conté fragments interessantíssims però, en conjunt resulta llarch y difós. Envihi alguna altra cosa que s'avingui més ab la naturalesa del periòdic. M. P. A.: Es poca cosa. V. E.: Barcelona. Pot enviar la ressenya que la publicarem.

Imp. Baxarias.-Passatge Mercader, 10 int.-Barcelona

DICCIONARI CATALÀ

INDISPENSABLE ALS QUE VULGUIN SABER A FONS LA LLENGUA CATALANA Y DESITGIN

ESCRIURE LA CORRECTAMENT

CONTE'L LLENGUAT COMPLET DE

CATALUNYA, MALLORCA, VALENCIA, ARDENYA, LLENGUADOC, &

L'obra forma TRES GRANS VOLUMS, impresos a dugues tintes sobre paper superior y satinat y ab inicials alegòriques.

Poden adquirir, desseguida, l'obra complerta y enquadernada, pagant l'import total de 72 pessetes a plassos de 5 pessetes mensuals.

Per més detalls, poden dirigirse a la casa editora **BARTOMEU BAXARIAS**

Passatge de Mercader, 10, interior. — BARCELONA